

Адрес за кореспонденция:

Янко Янков

ж. к. “Дианабад”,
Блок 4, етаж 6, ап. 38,
1172 София

27 март 2006 г.

Към:

LPC-Embassy-001/ 29 септември 2005 г.
LPC-Embassy-002/ 30 септември 2005 г.
LPC-Embassy-003/ 10 октомври 2005 г.
LPC-Embassy-004/ 06 декември 2005 г.
LPC-Embassy-005/ 07 декември 2005 г.
LPC-Embassy-006/ 19 декември 2005 г.
LPC-Embassy-007/ 07 март 2006 г.
LPC-Embassy-008/ 12 март 2006 г.
LPC-Embassy-009/ 13 март 2006 г.
LPC-Embassy-010/ 23 март 2006 г.
LPC-Embassy-011/ 27 март 2006 г.

**До техни Превъзходителства Посланиците,
акредитирани в България от държавите-
членове на Европейския съюз,
Европейската комисия на ЕС, САЩ и Швейцария**

До Президента Георги Първанов
бул. “Княз Дондуков” № 2
1000 София

До Председателя на Българската академия на науките
академик Иван Н. Юхновски
ул. “15 ноември” № 1
(площад “Народно събрание”)
София 1000

До Заместник-председателите на БАН
академик Никола Съботинов
и академик Константин Косев

До Главния научен Секретар на БАН
ст. н. с. I ст. дбн Наум Якимов

До Председателя и Заместник-председателите
на Общото събрание на БАН
ст. н. с. I ст. дхн и дтн Здравко Стойнов,
акад. Янко Арсов и
чл.-кор. Радомир Радомиров

Информационно копие:

До Генералния директор
и Специалния справочен отдел и архив
на Българската телеграфна агенция (БТА)
бул. "Цариградско шосе" № 49
1124 София

Информационно копие:

До всички заинтересовани и интересувани се
български и чуждестранни
институции и личности

Ваши Превъзходительства,

Господин Президент,

Господа ръководители на Българската академия на науките,

1

Както ви е известно, предишното ми писмо до вас е от 23 март (четвъртък), и както несъмнено ви е направило впечатление, на всичките вас то е предоставено с фотокопие на първата страница, от която е видно, че преди това е регистрирано в регистрационната служба на Председателя на БАН.

Наистина, на пръв поглед би могло да се приеме за "положителен" и "добронамерен" фактът, че още на другия ден получих в пощенската си кутия пощенски плик (несъмнено донесен лично и без използване на услугите на пощенската служба!) с "отговор", подписан лично от **акад. Ив. Юхновски**, но все пак подчертавам, че аз съвсем не гледам по същия начин на този факт.

И несъмнено първото ми възражение е, че т. нар. "отговор" съвсем не е такъв по смисъла на изискванията на т. нар. "български Закон".

Все пак, обаче, намирам за "изключително положителен" факта, че по своята най-дълбока същност този "отговор" несъмнено представлява светкавична реакция на моето писмо от същата дата, който факт, пък, от своя страна, също така несъмнено представлява превъзходно потвърждение на мъдростта на българската поговорка, че "кучето играе според тоягата". И в този именно смисъл бил искал да уверя **акад. Ив. Юхновски**, че за съдържанието на моето писмо от същия ден (както, впрочем, и за съдържанието на предишното ми писмо) си е виновен самият той, тъй като до написването му въобще нямаше да се стигне, ако той, акад. Ив. Юхновски, бе проявил своевременно юридическо благоразумие.

Като си запазвам правото впоследствие допълнително да подложам на обстоен юридически анализ редица от аспектите, съдържащи се в писмото на **акад. Ив. Юхновски**, сега си позволявам най-добронамерено да му кажа, че пак от самия него зависи какви писма ще получава той от мен в бъдеще, и че категорично не приемам неговите думи в трите реда текст, обозначен с индекса "P.S.", където той пише, че ми прощава оскърбленията, които съм му нанесъл с писмата си от 13 и 23 март и дори че моли **Бога и Той** да ми прости.

Преди всичко, изрично подчертавам, че в написаното от мен до него и за него не се съдържа абсолютно нищо оскърбително, и че съм го написал с изключително ясното съзнание за готовност това обстоятелство да бъде обсъдено именно в залите

на земното българско (макар и мафиотско, но все пак подлежащо на известен минимален обществен контрол!) правосъдие.

Подчертавам, също така, че неговият опит да представи себе си като “божи човек”, застъпващ се пред Бога с молбата да бъде “опростена” моята вина пред Висшата справедливост и Висшето правосъдие, е само една *достойна както за безобиден шмекер, така и за закоравял престъпник, нагла спекулация.*

Във връзка с това изрично подчертавам, че *в моите отдавна публикувани множество книги изключително обстойно съм обосновал тезата*, че както от историята на религиите (като вид културни системи и преди всичко като модел на земните правосъдни системи), така и от историята на правото (като вид обществено битие), е пределно ясно видно, че:

→с този тип аргументации се характеризират единствено източните деспотични и тоталитарната византийска (източноправославна и представляваща идеалния модел на комунистическата) правосъдни доктрини, които призовават за ефективно правосъдие не сега (а някога си, в неопределено доста далечно бъдеще) и не тук на Земята (а някъде си, в отвъдното);

→докато католическата и особено протестантската (евангелска) култура и обусловените от тях водещи в света и считани за най-съвършени съвременни правосъдни системи (романо-германската и англо-саксонската) призовават за ефективно правосъдие тук и сега, т. е. на Земята и в рамките на непосредствено живото и актуално човешко битие.

В този именно смисъл демагогският опит на **акад. Ив. Юхновски** да подмени въпроса за конкретното правосъдие в нашия конкретен казус е просто обречен; и *поне докато не бъде “победен” от неговата зловееща химия аз се надявам да успея да му покажа какво точно означава свещената дума право.*

2

Преди всичко категорично оспорвам съдържащото се още в първия ред на писмото на **акад. Ив. Юхновски** нагло твърдение, че става въпрос за “забавен отговор”.

Моето категорично мнение е, че в случая т. нар. от **акад. Ив. Юхновски** “отговор” не само не е “забавен”, но дори не е и “просрочен”, а просто представлява жалък опит да бъде направено нещо, което само външно и формално да прилича на отговор, докато в същото време по смисъла на правото това “нещо” е равнозначно на липса на отговор (при което *съвсем отделен е въпросът дали липсата е пълна или частична*).

Преди всичко става въпрос за това, че по смисъла на правото **акад. Ив. Юхновски** е длъжен да даде отговор, в който да се съдържа не само определен набор от правнорелевантни факти, но и категоричното и ясно правно гледище относно законосъобразността на главния правен факт: в случая - уволнението.

А в случая както личното, така и институционалното контролно правнорелевантно мнение на акад. Ив. Юхновски в този аспект липсва.

При това странно е, че в писмото си той *съвсем откровено изтъква на преден план* (и дори очаква от мен да бъде похвален!) *усърдието си да узнае и да ми предаде личното и институционалното мнение* на Директора на Института за правни науки при БАН, при което *съвсем определено наподобява ролята и фигурата на раболепен примитивен жрец или шаман*, който най-добросъвестно се старее *да се докосне до и да узнае височайшето мнение на своя езически бог*, след което да го транслира към

мен и такива като мен; още по-странно е, че той очаква от мен и аз, подобно на самия него, да имам същото богобоязливо отношение към същата *фарсова персона*.

Впрочем, не съм сигурен дали ще прозвучи странно, но все ми се струва, че *богобоязливото* отношение на **акад. Ив. Юхновски** към въпросната персона има съвсем земни и напълно реални парични измерения, свързани с техния *общ бизнес* с една тяхна обща, привидно “благодетелска” *фондационна дейност*.

3

Все пак, обаче, в изключително висока степен аз съм напълно съгласен с подсъзнателно изразеното от самия **акад. Ив. Юхновски** гледище, че неговият отговор е “*забавен*”.

Защото **акад. Ив. Юхновски** наистина превъзходно ме забавлява със желанието си да ми предлага и прилага напълно кретенски хитрости, имащи претенцията за гениални хрумвания от сферата на т. нар. “*логическа подмяна на тезиса*”.

Така напр. той се опитва да постави на една плоскост както по отношение на времето, така и по отношение на същността на проблемите съвсем несъпоставими неща.

Защото т. нар. “прекратяване на допълнителните трудови договори” с посочените в неговото писмо други лица има *съвсем други фактически и правни основания*.

1.а) професорите **Кино Лазаров** и **Васил Мръчков** вече доста отдавна са пенсионери и **в извършено именно от Директора на института нарушение на закона** доскоро са работели в Института; **1.б)** тяхното уволнение е станало не заедно с моето, а по-късно; **1.в)** при това тяхното уволнение е станало едва след като един телевизионен водещ (**Георги Ифандиев**) от една българска телевизия (**СКАТ**) в продължение на две седмици всяка вечер прочиташе отделни пасажии от моето обширно писмено изложение, в което ясно и категорично съм посочил, че тези лица са висши офицери от зловещата Държавна сигурност и че днес пак те определят научната и кадровата политика на Института; **1.г)** тези лица са били уволнени и едва след като една британска електронна медия (<http://www.opendemocracy.net/>) публикува обширна статия относно факта на моето уволнение и ролята на бившите и сегашните престъпници от българския комунистически и мафиотски елит.

2.а) лицата **Валентин Георгиев** и **Илиян Шотлеков** са били уволнени на основание проведена атестация, при която безспорно е било установено, че в продължение на много години тези двамата на са били написали и не са били публикували не само нито една книга, но дори и нито една статия, и че през цялото това време просто са получавали заплата, без да се занимават с научна дейност.

4

В изключително висока степен съм напълно съгласен с подсъзнателно изразеното от самия **акад. Ив. Юхновски** гледище, че неговият отговор е “*забавен*”, и като имам предвид и още едно обстоятелство.

Според доста стар анекдот един професор е годен да бъде избран за “**член-кореспондент на БАН**” едва когато започне да забравя да си закопчава панталона след като се облекчи, а става годен да бъде избран за “**академик на БАН**” едва когато започне да забравя да си разкопчава панталона, преди да се облекчи; поради което във втория случай винаги се носи една доста определена натурална или символна воня.

Считам, че въпросното изпратено до мен официално писмо от 23 март 2006 г. ми дава категоричната правна възможност да попитам неговия автор: **“Вие, акад. Ив. Юхновски, до коя стена на склеротизма вече сте достигнал?”**.

Всъщност, не е ли странно, че академик Ив. Юхновски вече склеротично е забравил, че неотдавна самият той лично е бил заявил свое гледище пред съда по дело, заведено от лицето Т. А. Т., което е работело в Института по геология при БАН, и което, на основание заповед № 886/15.07.1997 г. е било **неоснователно и противозаконно уволнено** от Директора на този Институт. Така, във връзка с това уволнение е било образувано гражданско дело, което е завършило с т. нар. **РЕШЕНИЕ № 1678 от 1.12.1999 г. по гр. д. № 570/99 г., III г.о.**; въпросното решение би следвало да е известно на акад. Ив. Юхновски поне на две основания: като ръководител на БАН (и съучастник в противозаконното уволнение) и като лично участвувало в съдебната процедура лице.

Нима наистина акад. Ив. Юхновски е забравил, че по същото дело (докладвано от съдията Надя Зяпкова) съдът ясно и категорично е изразил мнението, че въпросното уволнение е незаконосъобразно поради обстоятелството, че Директорът на Института по геология при БАН не е бил спазил изискването на Закона при преценката на аргументите “за” или “против” уволнението задължително да вземе предвид стажът, научната значимост и авторитета на съответния научен деец. Нима акад. Ив. Юхновски наистина не е забелязал, че в случая на моето уволнение това изискване на закона въобще не е било спазено от Директора на Института за правни науки при БАН, който, впрочем, е и негов езически бог и бизнес-партньор.

5

Впрочем, писмото на акад. Ив. Юхновски до мен е изключително забавно и в още едно отношение – с “*особеност*”, която е напълно подходящата само за един склеротичен и идиотизиран анекдотичен академик той е “забравил” да даде своя “*отговор*” и на онова мое писмо до него, което е регистрирано в съответната служба на БАН на 10 май 2005 г. и има рег. № 33-26-09.

Както вече е известно, в това писмо става въпрос за следното: **на 10 февруари 2005 г. Секцията по публично-правни науки** напълно единодушно е била взела решение (виж: **Протокол № 2**), по силата на което *издадените от мен шест книги следва да бъдат определени като “най-добри научни разработки”*; впоследствие, обаче, Директорът на Института еднолично е пренебрегнал това Решение и *до днес не е дал никакво обяснение за своето напълно своеволно и забранено от закона и от академичната практика и етика решение и поведение*.

Освен това, съвсем наскоро ще стане точно една година, откакто и самият акад. Иван Юхновски не е дал и продължава да не дава каквото и да е обяснение и гледище по така формирания казус относно *мотивите, основателността и законосъобразността на поведението и Решението на Директора на Института*.

Моето категорично мнение, обаче, е че акад. Ив. Юхновски *няма и не може да има абсолютно нищо общо със склеротичността и идиотизираността*, и че неговото поведение има съвсем други измерения, а отговорът на въпроса “*Какви са те?*” изглежда е пределно ясен.

6

В известна минимална степен приемам за забавно и обстоятелството, че акад. Ив. Юхновски устно е разпространявал пред различни лица невярното твърдение, че бил разполагал с доказателства, че самият той (макар и съвсем неслучайно да е бил станал лауреат на престижната комунистическа т. нар. Димитровска награда) е бил

репресиран от комунистическата власт, и че аз съм бил агент на Държавна сигурност и като такъв съм принадлежал към онези, които са го били репресирали.

Във връзка с това приложено (само за **акад. Ив. Юхновски!**) към настоящето ми изложение прилагам: копие от **нотариално заверен Протокол № 56 на официална Графологична експертиза**, както и копие от т. нар. **Справка за експертно криминологично заключение**, от които е видно, че по отношение на мен Държавна сигурност е била извършила включително и престъпление, изразяващо се в изготвяне на фалшиво досие. Отделно от това посочвам, че от намиращите се в архива на ДС документи (**Дело № 13304**, **Дело № 21441** и **Дело № 24491**) по абсолютно недвусмислен начин е видно, че са налице подписани от няколко генерали строго секретни оперативни мероприятия, съгласно които **е било възложено изработването на т. нар. “комбинации от текстове”**, предназначени да бъде обезпечено моето компрометиране преди всичко сред западните журналисти и дипломати, с които по онова време съм контактувал и съм обменял информация за състоянието на човешките права в България.

Както във връзка с приказките на **акад. Ив. Юхновски**, така и във връзка с така посочените от мен факти и обстоятелства, препоръчвам на лицето **акад. Ив. Юхновски да спре с приказките си в този аспект** и да се консултира с когото иска и с когото трябва, включително и със **своите бивши господари от ДС и сегашните си господари от Червената мафия**. Защото, струва ми се, че той съвсем неслучайно е въввлечен в **“оперативна схема”**, наподобяваща тази на **словесния “конфликт”** на **Андрей Луканов** с мен, когато убийците бяха имали намерението да обвинят мен в извършеното от тях убийство (за това виж: с. 43-44, 63-71, 100-111, 456-473 та **Том 3** на моята книга **“Документ за самоличност. Политическа документалистика”**).

Струва ми се, че е твърде вероятно и днес да е в ход същата схема – **господарите от ДС и от мафията на един вече изкуфяващ академик са решили да му затворят устата и си търсят камуфлажно оправдание за убийството, което възнамеряват да извършат, като го въвлекат в правен спор с човек, който винаги интензивно защитава нарушените си права, след което този човек става изключително удобна мишена за обвинение в убийство.**

27 март 2006 г.

Янко Н. Янков